

Arrest

nr. 244 474 van 19 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 september 2020.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: “De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekers vader op 27 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend, dat in het kader hiervan op 30 juni 2017 een weigeringsbeslissing werd genomen en dat die weigeringsbeslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 9 november 2017 (arrest nr. X) waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De weigeringsbeslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg, aldus de commissaris-generaal, een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet. Er wordt ook op gewezen dat verzoekers vader op 26 februari 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, dat dienaangaande door het Commissariaat-generaal op 20 maart 2018 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, en dat het beroep tegen deze beslissing verworpen werd door de Raad bij arrest van 7 november 2018 (arrest nr. X).

De commissaris-generaal stelt in diens beslissing dat uit het administratief dossier en uit de verklaringen van verzoekers vader, die namens verzoeker verklaringen heeft kunnen afleggen, blijkt dat het verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde ongeloofwaardig bevonden gronden die zijn vader aanhaalde ter staving van zijn eigen verzoek om internationale bescherming, en waarvoor de beslissing definitief is. Verder motiveert de commissaris-generaal dat het voorgelegde document waarmee een huiszoeking in de woning van zijn grootouders zou moeten worden aangetoond, bovenstaande conclusie niet vermag te weerleggen. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op basis van informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het verwijzen naar de ongeloofwaardig bevonden problemen van zijn vader. Verzoeker houdt voor dat er voor hem in de Russische Federatie geen toekomstperspectief bestaat en verwijst integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door zijn broer M.I. in zijn verzoekschrift werden ontwikkeld. Hij stelt deze integraal tot de zijne te maken.

Inzake verzoekers broer M.I. (zaak nr. X) wordt als volgt beschikt:

“(…) De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en hij zich louter heeft beperkt tot het verwijzen naar eerder uiteengezette asielmotieven, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit verband wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke

elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers verklaringen en het nieuw neergelegd document dat een huiszoeking in de woning van zijn grootouders zou moeten aantonen, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet vermogen om te buigen. Verzoeker houdt voor dat uit het door hem bijgebracht document wel degelijk kan worden afgeleid dat zijn feitenrelaas correct is en hij aangaande dit document tijdens een aannemelijke toelichting heeft gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Met het louter volharden in de bewijswaarde van het desbetreffende document en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de volgende pertinente en deugdelijke motieven in de bestreden beslissing: "Dienaangaande moet evenwel worden opgemerkt dat dergelijke stukken louter een ondersteunende waarde hebben wanneer zijn een geloofwaardig asielaas vergezellen, hetgeen in casu niet het geval is. Het is daarenboven uiterst opmerkelijk dat er in februari 2019 voor het eerst sinds jullie vertrek jaren geleden, een huiszoeking zou zijn uitgevoerd. Wanneer jouw vader met dit weinig logische verloop geconfronteerd werd bleek bovendien dat hij hier geen toereikende verklaring op kon bieden, hetgeen in lijn ligt met de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid (notities persoonlijk onderhoud 19/11454/D p. 6-7). Bovendien moet worden vastgesteld dat het in deze louter om een kopie gaat waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas."

Waar verzoeker verder opwerpt dat hij in geval van terugkeer naar de Russische Federatie, omwille van zijn langdurig verblijf in België en omdat hij het Nederlands beter beheerst dan het Russisch, genoodzaakt zal zijn om er te werken als schaapsherder net zoals zijn vader en hij omwille van zijn profiel (jonge leeftijd, sinds 2015 niet meer naar school gegaan in zijn herkomstland, afkomstig uit een bergregio) het risico loopt om uit de "(economische) boot" te vallen, dient benadrukt dat deze louter problemen van socio-economische aard betreffen die op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming. In zoverre aangenomen kan worden dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst ingevolge zijn afwezigheid uit de regio, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zou kennen en het van verzoeker enige inspanning zal vergen om zijn leven verder op te bouwen in Tsjetsjenië, kan hieruit niet worden besloten tot het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Het is duidelijk dat een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.
(...)"

4. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 augustus 2020, voert verzoekende partij aan dat er ook nog een dossier is van een zus dat nog hangende is en dat het misschien beter is om die samen te behandelen. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij wel degelijk een nieuw stuk heeft voorgelegd waaruit blijkt dat er een huiszoeking is geweest waarbij de politie op zoek was naar haar vader omdat hij de rebellen gesteund heeft. Verzoekende partij meent dat het Commissariaat-generaal het nieuwe stuk niet inhoudelijk onderzocht heeft en het gewoon aan de kant schuift omdat haar vader de problemen niet zou hebben aangetoond. Zij stelt dat zij thans het origineel heeft van het nieuwe stuk, maar dat zij de verkeerde map heeft meegenomen en het origineel nog in het centrum ligt. Tot slot stelt verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal ook geen rekening heeft gehouden met de moeilijkheden die zij en haar broer en zussen zullen kennen wanneer zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Verzoekende partij krijgt van de Raad, zo stelt de voorzitter uitdrukkelijk ter terechtzitting, tot de volgende woensdag (11 november 2020) de tijd om het origineel neer te leggen.

4.2. Per schrijven van 10 november 2020 legt verzoekende partij twee stukken neer met bijgevoegd een brief. Verzoekende partij schrijft hierin het volgende: *“Dit zijn de koppies van de originele documenten die ten laatste aangetekend op maandag moesten verstuurd worden. De originele documenten hebben we spijtig genoeg kwijtgeraakt, maar we weten ongeveer waar die liggen. Waarom hebben we die kwijtgeraakt? Het komt allemaal door Fedasil Lommel. Dus de Fedasil opvangcentrum van Lommel werd gesloten en wij moesten al dezelfde dag vertrekken naar Rode Kruis Lint en daardoor hebben we weinig tijd gekregen om ons bagage netjes, ordelijk en zonder stress in te pakken. En nu vraag ik u alstublieft om toch een klein beetje rekening te houden met de beslissing die u gaat nemen. Ik ga proberen om de originele documenten in te dienen op dezelfde dag wanneer mijn zusje A.(...) K.(...) naar de rechter zou moeten komen. Want mijn zusje heeft nog geen uitnodiging gekregen voor de rechtbank”.*

Daargelaten dat verzoekende partij haar uitleg waarom zij nog steeds de originelen ervan niet neerlegt niet of weinig ernstig is, aangezien dit niet overeenkomt met hetgeen op de terechtzitting is gezegd (namelijk dat ze de verkeerde farde hebben meegenomen uit het centrum en thans opmerkten dat ze de originelen niet bij hebben) enerzijds en het 2 andere stukken zijn dan deze voorgelegd bij het verzoek om internationale bescherming anderzijds, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende

partij van die nieuwe documenten slechts kopieën bijbrengt, kopieën die bovendien niet voorzien zijn van een vertaling, zoals nochtans voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij gebrek aan een dergelijke vertaling is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat aan die door verzoekende partij per schrijven van 10 november 2020 bijgebrachte kopieën kan, geen bewijswaarde worden toegekend, daar fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Van fotokopieën, zoals die door verzoekende partij bijgebracht, kan de authenticiteit niet worden nagegaan, daar deze door allerlei knip- en plakwerk makkelijk na te maken en te fabriceren zijn.

Het ontbreekt de door verzoekende partij per schrijven van 10 november 2020 aan de Raad overgemaakte documenten, waarvan de inhoud bij gebrek aan een vertaling niet kan worden nagegaan, aldus aan objectieve bewijswaarde. De betreffende stukken zijn dan ook geenszins van aard een ander licht te werpen op de in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming gedane beoordeling en vormen geenszins een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4.3. De Raad herneemt voorts de grond in de beschikking van 24 augustus 2020 waar wordt vastgesteld als volgt:

“(…)

De commissaris-generaal stelt in diens beslissing dat uit het administratief dossier en uit de verklaringen van verzoekers vader, die namens verzoeker verklaringen heeft kunnen afleggen, blijkt dat het verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde ongeloofwaardig bevonden gronden die zijn vader aanhaalde ter staving van zijn eigen verzoek om internationale bescherming, en waarvoor de beslissing definitief is. Verder motiveert de commissaris-generaal dat het voorgelegde document waarmee een huiszoeking in de woning van zijn grootouders zou moeten worden aangetoond, bovenstaande conclusie niet vermag te weerleggen. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal op basis van informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het verwijzen naar de ongeloofwaardig bevonden problemen van zijn vader. Verzoeker houdt voor dat er voor hem in de Russische Federatie geen toekomstperspectief bestaat en verwijst integraal naar de feitelijke uiteenzetting en middelen die door zijn broer M.I. in zijn verzoekschrift werden ontwikkeld. Hij stelt deze integraal tot de zijne te maken.

Inzake verzoekers broer M.I. (zaak nr. 239 181) wordt als volgt beschikt:

“(…) De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en hij zich louter heeft beperkt tot het verwijzen naar eerder uiteengezette asielmotieven, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit verband wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers verklaringen en het nieuw neergelegd document dat een huiszoeking in de woning van zijn grootouders zou moeten aantonen, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van

zijn relaas niet vermogen om te buigen. Verzoeker houdt voor dat uit het door hem bijgebracht document wel degelijk kan worden afgeleid dat zijn feitenrelaas correct is en hij aangaande dit document tijdens een aannemelijke toelichting heeft gegeven tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Met het louter volharden in de bewijswaarde van het desbetreffende document en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de volgende pertinente en deugdelijke motieven in de bestreden beslissing: "Dienaangaande moet evenwel worden opgemerkt dat dergelijke stukken louter een ondersteunende waarde hebben wanneer zijn een geloofwaardig asielaanvraag vergesellen, hetgeen in casu niet het geval is. Het is daarenboven uiterst opmerkelijk dat er in februari 2019 voor het eerst sinds jullie vertrek jaren geleden, een huiszoeking zou zijn uitgevoerd. Wanneer jouw vader met dit weinig logische verloop geconfronteerd werd bleek bovendien dat hij hier geen toereikende verklaring op kon bieden, hetgeen in lijn ligt met de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid (notities persoonlijk onderhoud X p. 6-7). Bovendien moet worden vastgesteld dat het in deze louter om een kopie gaat waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van het stuk bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas." (...)"

Verzoekende partij brengt geen concrete en dienstige argumenten aan die hieraan afbreuk doen. Ze komt immers niet verder dan het louter herhalen van eerder aangehaalde argumenten en kritiek, als zou de commissaris-generaal het document inzake de huiszoeking zomaar naast zich hebben neergelegd, waarmee zij evenwel geenszins een ander licht werpt op voormelde vaststellingen op grond waarvan pertinent wordt besloten dat het document geen dan wel slechts een zeer beperkte bewijswaarde heeft ter staving van de door verzoekende partij ingeroepen problemen van haar vader waarop zij haar verzoek om internationale bescherming steunt, en het geenszins van aard is afbreuk te doen aan de eerder (in het kader van de verzoeken van haar vader) vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan.

4.4. Verzoekende partij beperkt zich verder tot de algemene, niet onderbouwde opmerking dat het Commissariaat-generaal evenmin rekening heeft gehouden met de moeilijkheden die zij en haar broers en zussen zullen kennen wanneer zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst, zonder dat zij echter concreet ingaat op, laat staan valabele elementen bijbrengt die hetgeen in de beschikking van 24 augustus 2020 en de bestreden beslissing wordt vastgesteld in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.5. Waar verzoekende partij ter zitting nog opmerkt dat er ook nog een dossier van haar zus hangende is bij de Raad en stelt dat het misschien beter is om hun zaken samen te behandelen, dient erop gewezen dat het slechts de Raad toekomt om hierover te beslissen. De Raad is als enige bevoegd en oordeelt soeverein over het al dan niet samen behandelen van de bij hem aanhangig gemaakte beroepen/zaken. De Raad ziet te dezen geen reden om verzoekende partij haar beroep samen met dat van haar zus te behandelen.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 24 augustus 2020 aangevoerde grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS